

ГРЕХЪТ, КОЙТО КАРА БОГ ДА ПЛАЧЕ

Дейвид Уилкерсън

1 Ноември 1984

Без да заобикаляме въпроса или да смекчаваме фактите, нека ви го кажа директно: грехът, който кара Бог да плаче е извършван ежедневно – не от езическите извършители на беззаконие, а от множество християни! Това е грехът на съмнението в Божията любов към децата Му.

Мислиш ли, че когато кажем че Бог плаче, това Го прави да изглежда като обикновен човек или като много уязвим? Тогава запитайте се как може Бога на любовта да не плаче, когато собствения Му народ се съмнява в самата Му природа? Как няма да скърби, когато собствените Му деца действат така, сякаш Той ги е забравил и ги е оставил на собствените им сили? Исус Христос беше Бог в плът, и според книгата на Йоан Той плака, когато най-близките Му хора се усъмниха в любовта и грижите Му за тях. Това беше въплътения Бог на гроба на Лазар, плачещ за приятели, които не вярваха на думите Му.

Той плачеше, защото тяхното неверие им причини ненужна скръб и печал. Плачеше, защото те не успяха да разпознаят кой беше Той и да си почиват в обещанията Му.

Отново и отново най-близките сътрудници на Христос на земята се съмняваха в любовта Му към тях. Помислете отново за историята с учениците в подхвърляната от вълните лодка, която по всичко личи, че щеше да потъне. Исус беше в кърмата на лодката дълбоко заспал. Страхувайки се за живота си, последователите Му го разтърсиха за да се събуди и тогава Го обвиниха в абсолютно безхаберие. „Учителю! Нима не Те е грижа, че загиваме?“ (Марк 4:38). Как трябва да е наскърбило Бог обвинението им само! Това беше всемогъщ Бог в лодката им. Как можеше Бог да не е загрижен? Но когато хората свалят очи от Господ и се концентрират върху обстоятелствата си, съмненията винаги вземат превес. Исус беше смаян! „Как може да се страхувате, когато Аз съм с вас? Как може да поставяте под съмнение любовта и грижите Ми? Никакво доверие ли Ми нямате?“ (стих 40)

Днес християните наскърбяват Господ по този начин, дори още повече. Нашето неверие е по-голяма обида за Него отколкото неверието на Мария, Марта и всички ученици, защото греха ни е извършен срещу по-велика светлина. Ние стоим на по-висока планина и виждаме повече, отколкото те можаха някога да видят. Ние имаме цяла Библия с пълно и детайлно описание на Божията вярност. Имаме писмените свидетелства на християни от почти 20 века, поколение след поколение от вярващи бащи, които са достигнали до непоклатими доказателства за Божията любов.

И това не е всичко. Ние имаме безброй лични преживявания, които свидетелстват за нежната Божия любов и привързаност към нас. Има ли дори и един християнин, който ще се осмели да каже, че лично не е изпитал Божията любяща намеса детайлно в живота си много

пъти? И въпреки това продължаваме да се съмняваме в любовта Му. Когато стане трудно и изглежда, че Бог се бави да ни помогне както на нас ни се иска, ние се цупим. Съмняваме се, че Той чува плача ни. Съмняваме се, че ще направи това, което трябва. Съмняваме се в Него във всеки момент и нито за момент не виждаме огромната грешност на неверието ни. Отказваме да признаем, че нашето обвиняващо сърце би могло да накара Бог да се разплаче.

Опасността от това да се съмняваш в Бащината любов

Историята на Йосиф и братята му ясно илюстрира скръбта, причинена от несподелена любов. Тази старозаветна история съдържа силно послание за новозаветните християни. Йосиф е преобраз на Христос, братята му са преобраз на Божия избран народ на земята. (Спомнете си, че Бог обеща на Яков: „царе ще излязат от чреслата ти“ (Битие 35:11). Начина, по който Йосиф се отнесе с братята си е същия начин, по който Бог се отнася с нас днес. Тази история за опрощаващата любов на един човек към грешните си братя е красива илюстрация на Божията любов и благодат към грешния човек.

Четейки историята на Йосиф и братята му, ние си припомняме една от най-тъжните трагедии в цялото Божие Слово. Това беше поколение от избрани хора, които никога не повярваха, че са обичани. Опустошителният потоп от грях и скръб причинен от скептицизма им трябва да служи като официално предупреждение на всички нас.

1. Съмнението в любовта на баща си накара братята на Йосиф да паднат в голям грях.

Яков изпитваше специална любов към Йосиф, детето на старостта му и се погрижи по специален начин за него. По-големите му синове изтълкуваха това допълнително внимание, като че баща им обичаше Йосиф повече от тях. „Но братята му, като гледаха, че баща им го обичаше повече от всичките му братя, намразиха го.“ (Битие 37:4)

Фактът, че Яков обичаше Йосиф толкова много не означаваше, че той обича останалите си синове по-малко. Той вярно се грижеше и благославяше всичките си деца. Въпреки това те ревнуваха, както им се струваше по-фаворизираната позиция на брат си. Те считаха, че любовта на баща им е несправедлива. Изглеждаше им, че Йосиф получаваше всичко, което пожелаеше сърцето му, включително и красива многоцветна дреха. Изглежда, че той живееше по-добре, отколкото те някога бяха живели. Беше по-благословен, по-любим, по-глезен, а това ги ядоса и ги накара да ревнуват.

Били ли сте виновни някога за това, че сте завиждали на някой брат в Господ, който изглежда получава всичко, което пожелае? Молитвите му бързо получават отговор. Никога не изглежда самотен, необичан или ненужен. Виждате го люшкан в любящите ръце на Бог, докато вие се чувствате изоставени и самотни. Корените на горчивина и завист започват да растат.

Възлюбени, това е опасно място. Моментата, в който повярваме, че небесния ни Баща ни обича по-малко от някой друг, ние отваряме себе си за всеки вид зло. Когато се оплакваме за нашите обстоятелства – било то гласно, на някой друг, или тихо в сърцата ни, ние обвиняваме Бог в пренебрежение. Ние казваме: „Толкова много се опитвам да направя онова, което трябва, но никога не получавам желанията на сърцето си. Други християни имат толкова лек живот! Виж го, виж я, всичко изглежда се развива добре за тях. Те не са ни най-малко по-добри от мен. Защо са толкова облагодетелствани, докато аз съм забравен?“

Точно това е отношението, което донесе толкова много проблеми на братята на Йосиф. Съмнението в бащината им любов отвори шлюзите на злото. Горчивина и бунт се вляха в тях. Сърцата им се изпълниха с омраза и завист. Желанието за отмъщение запали пожар в душите им.

Моля, помнете, че въпреки че те бяха грешили буйно в миналото, братята на Йосиф не бяха зли хора! Те бяха „царете от чреслата на Яков“, бащите на народите. По време на престоя им в Харан, те се съблазниха в пътищата на света. Яков отиде при тях и ги предупреди: „Махнете чуждите богове, които са между вас, очистете се и променете дрехите си“ (Битие 35:2). Те покорно предадоха идолите си и гледаха как Яков ги закопава под един дъб в Сихем. След това те последваха баща си до Ветил и видяха как Бог наказва грешните градове около тях, така че никой враг не смееше да ги преследва. Във Ветил те се поклониха при олтара, който построи баща им.

Но дълбоко в сърцата си те си мислеха: „Ние не сме обичани по същия начин както някои други. Баща ни не е еднакво привързан към всички нас. Ние сме пренебрегнати.“ Това чувство стана необуздано. В крайна сметка нещо щракна в тях. Те се промениха. Езика и мотивите им се извратиха. Развиха вътрешна грозота. Решиха да вземат нещата в собствените си ръце. По това време бяха спрели да се притесняват за скръбта, която техните действия причиняваха на баща им. Вместо това те бяха изцяло погълнати от желанието за отмъщение за неправдата, която мислеха, че е извършена срещу тях. Колко малка, лесна е крачицата от това да се съмняваш в бащината си любов, до това да поемеш нещата в свои ръце, но колко трагична в същото време! В момента, в който насилиш нещата да се случват според волята ти, ти излагаш сърцето си на лавина от зло.

Първото, което се промени в братята на Йосиф, беше начина по който говореха. Чуйте ги, невероятно е! „Елате, нека го заколим... не, хвърли го в ямата... Още по-добре да го продадем на исмаилтяните и да изкараме малко пари от грижите си!“ Чуйте ги как се пазарят като търговци на роби за цената на собствения си брат: „10 сребърника не е достатъчно, нито 15. Дай ни 20!“ Сърцата им се изпълниха с презрение и предателство. И от тези развратени сърца се изля поток от мръсни думи. Те вече не говореха само на езика на съмнението, но и на света.

Покажете ми християнин, който започва да се съмнява в Божията любов и да взема нещата в свои ръце и аз ще ви покажа християнин, чиито думи стават покварени. Почти моментално ще се забележи промяна. Колкото повече се съмнява, толкова по-мръсна ще става речта му. Абсолютно шокиращо е да чуеш начина, по който говорят някои християни. Преди са говорили със свято благоговение и почит. Говорили са думи на вяра и радост. Преди са

говорили меко с реч, която изгражда. Сега говорят безцеремонно, непочтително. Думите им издават онова, което е в сърцата им – страх, неверие и отчаяние.

Покварената реч е сигурен знак за закоравено сърце. Братята на Йосиф станаха нечувствителни към греха! Покварените разговори ги доведоха до криминално поведение. Отначало говореха като безбожниците, след това започнаха и да действат като тях. Не след дълго те станаха студени, пресметливи престъпници. Изгубиха всякакво чувство за вина от греха. Не само че грешаха, не само че го покриха, но те продължиха да си живеят все едно нищо не се беше случило! След като продадоха собствения си брат в робство, след като безсрамно излъгаха баща си, те спокойно отидоха да се грижат за стадото.

Те изхвърлиха от съзнанието си злите си дела в продължение на 20 дълги години и си живееха както обикновено. 20 години те носеха този черен грях в душите си. 20 години живяха в лъжа. 20 години те живяха в ступор, все още съмнявайки се, че са обичани; все още считащи, че имат право да вземат нещата в свои ръце. 20 години седяха на бащината си трапеза гледащи скръбта му, и нито веднъж не почувстваха нужда да си признаят и да изгледят нещата. Съвестта им беше закърняла.

Колко ниско падаме, когато започнем да се съмняваме в любовта на Баща ни! Колко покварени ставаме, колко безчувствени към греха! Пророк Малахия предупреди децата на Израел относно коравината на сърцата им. Както и братята на Йосиф, така и израилтяните бяха станали плячка на съмненията си и бяха безчувствени към греха. Книгата на Малахия започва така: „Господното слово наложено на Малахия за Израила; Аз ви възлюбих, казва Господ; А вие думате: В какво се вижда че си ни възлюбил?” (Малахия 1:1-2). Невероятно! Те се осмелиха да кажат на Бог: „Ние не виждаме доказателства в живота си, че Ти ни обичаш или че се грижиш за нас!”

И както стана с братята на Йосиф, така и техните съмнения ги заведоха до всякакъв вид зло и грях. Бог им каза: „Гнусите се от името Ми.” С други думи: „Променили сте се. Имате вътрешна ненавист към Мен. Мислите си, че не сте обичани, така че тайно Ме мразите!”

Но най-лошото беше, че те бяха слепи за прегрешението си! Бог им каза: „В какво показаме презрение към името Ти? Принасяте осквернен хляб на олтара Ми. Но вие казвате: С какво Те осквернихме? С това, че казвате” (Малахия 1:6-7). Тези бедни, върнали се към греха същества, дори не започваха да разбират колко далеч са се отклонили от по-ранното си посвещение на Бог. Продължаваха да Му служат с устните си, но бяха само празни черупки. Съмнявайки се в Божията любов към тях, те загубиха любовта си към Него и се обърнаха към материализма и светските удоволствия. Изтощиха се от тесния Божии път, отегчиха се от хвалението, умориха се от службата, разочароваха се от Самия Бог!

Само ако можехме да разберем сърдечната болка, която причиняваме на Бог когато се съмняваме в любовта Му! Вероятно не би посмьл да изкажеш на глас подобни съмнения, но мислиш ли понякога: „Къде е доказателството, че Бог ме обича? Къде е отговора на молитвата ми? Нищо не се променя. Ако наистина ме обичаш, Господи, докажи го!”

Събуди се! Изхвърли всички тези зли мисли. Ако продължаваш да се съмняваш в Божията любов ще свършиш по абсолютно същия начин като братята на Йосиф и израилтяните – разочарован от Божиите неща, изтощен от това да Му служиш, отегчен да чакаш отговор на молитвите си. Ще поемеш нещата в свои ръце и ще свършиш в катастрофа.

2. Нито съмненията им, нито греховете им не можаха да спрат любовта на Йосиф към братята си.

Бог използва криза, за да открие на братята на Йосиф колко много бяха обичани в действителност. Това беше гладна криза: „(А гладът бе по цялото лице на земята). Йосиф, прочее, отвори всичките житници... А като видя Яков, че в Египет се намира жито, Яков рече на синовете си... слезте там та ни купете от там... Тогава десетте Йосифови братя слязоха да купят жито...” (Битие 41:56, 42:1-3)

20 години бяха изминали от престъплението им. Сега Йосиф беше министър председател на Египет. В продължение на 7 години той беше събирал жито в подготовка за глада. Синовете на Яков предполагаха, че отиват до Египет само за да вземат жито. Но Бог имаше по-големи и по-добри идеи – Той ги изпрати там, за да получат откровение за любовта Му! Щяха да научат какво означава Божията благодат. Щяха да изпитат милост, прошка и възстановяване. Заслужаващи само съд, те щяха да получат пълна благодат.

Помнейки, че Йосиф е преобраз на Христос, за мен е невъзможно да чета тази част от историята без да плача. Това е толкова красива картина за благодатта и любовта на нашия Господ Исус Христос към всички онези, които са Го предали.

20 години на грях и увъртания бяха държали братята далече от Йосиф. Вероятно си мислеха, че той е умрял през това време. Когато пристигнаха в двора на Фараона и дойдоха пред Йосиф, те не го познаха, но той ги разпозна незабавно (Битие 42:8). Ето ги, всичките му се поклониха точно както в съня му. Ядосан ли им беше Йосиф? Искеше ли да си върне? Щеше ли да ги накара да си платят за греховете им? Никога! Библията казва, че той копнееше за тях. Сърцето му беше изпълнено със състрадание към братята си, които той обичаше толкова много.

Защо тогава той им говореше остро (Битие 42:7)? Защо ги обвини, че са шпиони? Преди си мислех, че Йосиф си отмъщаваше по някакъв начин. Но това въобще не беше мотива му. Той просто следваше Божиите инструкции. Гордите мъже все още не бяха готови за откровение за благодатта и милостта. Те първо трябваше да видят голямата грозота на греха си. Трябваше да разберат вината си и да се изправят пред срама си. Трябваше да дойдат до края на собствените си сили, така че да няма нищо, което да им помогне, освен милостта.

Невъзможно е да разберем Божията благодат, докато не дойдем до края на собствените си сили. Бог показа тази истина на Йосиф, а Йосиф прати братята си в затвора за 3 дни – не за да ги накаже, а за да им даде шанс да се изправят пред истината за техния грях. Това беше закона в действие, показващ им злата им природа. И това проработи. „И рекоха си един на друг: Наистина сме виновни за нашия брат, гдето видяхме мъката на душата му, когато ни се

молеше и ние не го послушахме; затова ни постигна туй бедствие. А те не знаеха, че Йосиф разбираше, защото говореха с него чрез преводач.” (Битие 42:21,23)

Йосиф не можеше да издържи да гледа братята си в такава беда. „И той се оттегли от тях и плака” (Битие 42:24). Защо плака той? Не просто заради дългата раздяла, нито заради трудното им положение, но защото братята му все още бяха погълнати от дълбока горчилка. Все още изпитваха яд към Бог, а докато с това не се свършеше, те не биха били в състояние да разберат или да приемат любов и опрощение.

Йосиф прецени състоянието на сърцата им и предизвика криза, която да извади тяхната горчилка и разочарование на повърхността. Той нареди на слугите си да напълнят чувалите на братята си с житото, за което те бяха дошли и тайно да сложат парите в чувалите им. Тогава, без да разкрие истинската си самоличност, Йосиф освободи братята си и ги изпрати обратно у дома. На път за вкъщи един от братята отвори чувала си и откри парите. „И рече на братята си: Парите ми са повърнати; наистина, вижте ги в чувала ми. Тогава сърцата им се ужасиха, и те се обръщаха с трепет един към друг и казваха: Що е това, което ни стори Бог?” (Битие 42:28)

Те се върнаха у дома с двойна мъка. Сега вече всичко беше ясно. „След всичките тези години – мислеха си те – Бог ще ни накара да си платим за греховете!” Те не само че не вярваха, че Бог ги обича, но бяха убедени, че Той иска да си отмъсти. Не след дълго житото им свърши и те трябваше да се върнат в Египет още веднъж. Те се върнаха треперещи, за да обяснят невинността си, но знаеха, че нямаше как. Те очакваха съд и гняв от страна на надзирателя на Фараон.

Защо тези мъже очакваха най-лошото от Йосиф? Защо не знаеха абсолютно нищо за него и за онова, което беше в сърцето му? Когато очакваме най-лошото от Бог, това не е защото не Го познаваме. Не е ли защото нямаме откровение за любящото Му сърце? Страхът ни е причинен от незнание за сладката милост и благодат на нашия Господ.

Братята бяха абсолютно изненадани от това, което се случи когато се приближиха до Йосиф. Вместо да ги обвини, той ги покани „елате и яжте”. „А Йосиф рече на домакина си: Заведи тия човеци у дома ми и заколи каквото трябва и пригответи; защото човеците ще обядват с мене на пладне. А човеците се уплашиха, загдето ги поведоха в Йосифовия дом” (Битие 43:16,18)

Слепотата им не те ли кара да извикаш: „Глупави, тъпи хора! Защо сте толкова изплашени? Защо продължавате да очаквате съд, след като всичко, което Йосиф иска да направи, е да ви окъпе в любов и да възстанови взаимоотношенията ви с него?”

Чудя се дали ангелите и могъщите множества от свидетели биха искали да извикат същото и на нас – „Глупави християни! Как можете да сте толкова слепи? Защо винаги се притеснявате за съд? Не виждате ли колко ви обича Господ? Не можете ли да чуete поканата Му да дойдете и да вечеряте? Не разбирате ли, че няма гняв у Него срещу децата Му? Няма абсолютно нищо, от което да се страхувате. Всичко, което Той иска от вас е да Му се доверите и да си почивате в любовта Му!”

Искате ли да видите картина на сърцето на нашия Спасител, дори и за грешните измежду избраните? Ето я: „И Йосиф бързо се оттегли, защото сърцето му се развълнува за брат му; и като искаше да плаче, влезе в стаята си и плака там” (Битие 43:30). Буквалният иврит казва: „сърцето Му страстно копнееше за тях”.

Разкаяното сърце – ключа към възстановените взаимоотношения

Братята вече бяха в дома на Йосиф, ядяха и пиеха в присъствието му. Но „сложиха отделно на него, отделно за тях” (Битие 43:32). Да не сме посмели да подходим лекомислено към важността на това изречение. Тези мъже се радваха на присъствието на Йосиф, без да са напълно възстановени, без да го познават добре, без откровение за любов и благодат. Църквите ни днес са пълни с хвалещи хора, които ядат и пият в Божието присъствие, но има празнина между тях. Те все още не са получили откровение за безкрайната Божия любов. Недоволството, чувството, че не са обичани, все още е надигнато в сърцата им. Това е случая с всички християни, които ходят в Божия дом, пеят, покланят се и хвалят, а след това се връщат въщи при същата стара лъжа: „Бог не ми показва доказателство, че ме обича. Молитвите ми не получават отговор. Той не се грижи за мен така, както се грижи за други християни.”

Братята на Йосиф трябваше да направят една последна крачка преди да получеха пълно откровение за любовта. Такова откровение се дава на онези, който са със съкрушено и разкаяно сърце. „Жертви на Бога са дух съкрушен; Сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш.” (Псалм 51:17). Братята още не бяха с разбито сърце. Докато те се забавляваха на трапезата на Йосиф, ние четем, че „те пиха, пиха изобилно с него.” (Битие 43:34)

Тези мъже бяха признали греха си, но все още не бяха съкрушени в духа – не се бяха покаяли за греха си. Когато бяха напълно съкрушени, на края на горчилката и човешките си сили, Йосиф можеше да им разкрие любовта си към тях. Така че Йосиф ги подложи на последното изпитание. Той нареди на иконома си да сложи личната му сребърна чаша в чувала на Вениамин преди да се върнат в Ханаан. Братята току-що бяха излезли от града, когато хората на Йосиф ги уловиха и ги обвиниха в кражбата на чашата. Те бяха толкова сигурни в невинността си, че казаха: „Този от слугите ти, у когото се намери, нека умре, тоже и ние нека бъдем роби на господаря си.” (Битие 44:9)

Можете ли да си представите момента, в който чувала на Вениамин беше отворен и иконома откри откраднатата чаша? „Тогави раздраха дрехите си, натовариха всеки осела си, и се върнаха в града.” (Битие 44:13). Те се върнаха в къщата на Йосиф и „паднаха пред него на земята”. На първо четене изглежда, че Йосиф играеше поредната жестока игра с братята си, но това далеч не беше целта му. Мотивацията зад тези привидно странни действия беше само любов. Той създаде криза, за да съкруши духовете им, да ги смири и да ги опразни от цялата горчилка и омраза, така че да бъдат готови за откровението кой всъщност е той.

Вижте промяната в отношението им: „Бог откри неправдата на слугите ти; ето, роби сме на господаря си.” (Битие 44:16). Вече нямаше борби в тях. Нямаше гордост. Те бяха изложени, смирени, съкрушени, готови да направят каквото трябваше да се направи. С други думи, най-накрая те извикаха от сърце: „Предаваме се!”

Сега идва откровението за това какво означава да сме СЕМЕЙСТВО! „Тогава Йосиф не можа вече да се стърпи пред всички ония, които стояха пред него, и извика: Изведете всички отпред мене! И не остана никой при Йосифа, когато той се откри на братята си.” (Битие 45:1)

Светът не знае абсолютно нищо за това откровение на любов. То е запазено само за семейството. „Вън, всички египтяни! Вън, всички светски хора! Това е само за семейството!” Библията казва, че Йосиф „заплака с глас, та египтяните чуха; чу още и Фараоновият дом.” (Битие 45:2). Светът може да чуе за Божиата любов, но само семейството може да я изпита. Само с Божието семейство се отнасят с такава любов и милост.

Каква беше реакцията на Йосифовото семейство, когато го видяха да плаче? „Но братята му не можаха да му отговорят, защото се смутиха от присъствието му.” (Битие 45:3). Обърнете специално внимание на тези загрижени, треперещи мъже, които дори не могат да погледнат благодетеля си в очите и вероятно ще видиш отражение на себе си, когато стоиш гузен в Господното присъствие поради стар грях.

Чувам любящите думи на Исус в това, което Йосиф каза на смутените си братя: „Елате близо до мен... Там ще те храня... за да не изпаднеш в немотия” (Битие 45:4-11). Тогава „целуна всичките си братя и плака над тях” (стих 15)

Каква славна сцена! Обичам я, защото съм бил там. Стоял съм там, където стояха тези мъже, когато моя „Йосиф” откри любовта Си към мен. Аз също знам какво е да съгреша против моя Господ. Знам какво е да се чувстваш забравен и необичан. Бил съм смутен от начина, по който работи Бог. Съгреших като се усъмних в любовта Му. Понякога съм взимал нещата в свои ръце когато си мислех, че Бог беше твърде бавен или незаинтересован. Крил съм неща в сърцето си и съм покривал грехове. Знам какво е да си мислиш, че Бог ми е ядосан и когато нещата се влошиха, плащах за греховете си. погледнах в бъдещето и се страхувах от гняв и съд защото се чувствах толкова грешен и недостоеен.

Но слава на Бог за деня, в който Святия Дух ме съкруши и ми показа любящото Божие сърце! Вместо съдът, който толкова много заслужавах, аз Го чух да казва каквото каза на предалия Го Петър: „Ела и яж!” Той ме покани да дойда и да почувствам ръцете Му около себе си, сълзите Му по врата ми и нежните Му целувки по бузите ми. Чух Го да казва: „Аз съм Исус, брат ти. Бог ме изпрати преди теб, за да те опазя и да спася живота ти с голямо освобождение. Бог ме е направил Господ на всичко. Ела при мен, не се бави!” Сега знам, че Той ме обича, такъв какъвто съм! Сега знам, че Той ще се погрижи за бъдещето ми.

Той прости всичките ми грехове. Не ме кара да се чувствам виновен. Никога не ми каза груба дума. Недрата Му копнееха за мен от мига, в който се отдалечих от Него. Той плака заради слепотата ми и ненужната ми скръб и отчаяние. Възлюбени, нито нашите грехове, нито

съмненията ни могат да попречат на Божията любов към нас. Хвалете Го за откровението за Христовата любов за Неговия народ!

За съжаление историята на Йосифовите братя има тъжен край.

3. Тези мъже никога не повярваха, че са обичани!

Въпреки всичко, което се случи, братята на Йосиф продължиха да се съмняват в любовта му. Това разби Йосифовото сърце. 17 години те живяха с Йосиф в Египет и той снабди всичките им нужди. Тогава умря баща им Яков. Веднага след като се върнаха вкъщи след погребението, съмненията им ги заляха наново. „А като видяха Йосифовите братя, че умря баща им, думаша си: Може Йосиф да ни намрази и да ни възвърне жестоко всичкото зло, що сме му сторили.“ (Битие 50:15). Как можеха да говорят така след всичко, което Йосиф беше направил за тях? Не бяха ли научили нищо за любовта му?

Те изпратиха послание до Йосиф със страх, казвайки: „Прости, моля ти се, престъплението на братята си и греха им за злото, което ти сториха... А Йосиф се разплака“ (Битие 50:17). Можете ли да си представите как трябва да е съкрушило Йосиф това, че въпреки всичките му усилия, братята му все още се съмняваха в неговата любов? Почти го чувам да казва: „А може ли те никога да не са ми вярвали? Носили ли са товар от вина и скръб през цялото това време? Как може да ме виждат в толкова ужасна светлина? Как може дори да си помислят, че ще ги нараня? Какво повече можех да направя, за да ги накарам да разберат колко много ги обичам?“

Това е същия грех, който кара Бог да плаче. Независимо от всичко, което е направил за нас, ние отказваме да повярваме, че Той наистина ни обича. Христос умря, за да плати греховете ни. Той безплатно ни прости, а въпреки това ние просим прошка. Той предлага милост, любов, благодат, провизии, а ние все още държим съмненията си. Все още се ровим в старите си грехове. Все още си мислим, че Бог ще си отмъсти, може би дори ще ни намрази. Колко жалко!

Сериозно нещо е да чуеш Исус да казва: „Обаче, когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8). Да вярваш в Господ Исус Христос означава да вярваш, че Той ни обича; да вярваш, че Той се грижи; да вярваш, че Той е трогнат от тежестта на нашите болести. Това е да знаеш, че Той винаги живее за да ходатайства за нас, че никога няма да ни остави или изостави, и че Той не дойде да ни обвини, а да ни спаси. Не позволявай за теб да се казва: „Ето един християнин, който никога не прие и не разбра Христовата любов.“

Какво по-трагично можеше да има от това за братята на Йосиф: след откровението за съвършената любов и простителност на Йосиф, след като бяха напълно помирили, те все още разглеждаха себе си като врагове на брат си. В съзнанието на Йосиф те бяха безгрешни; в тяхното съзнание те все още бяха врагове! Едва ли можем да си представим, че някой е толкова тъп!

Скъпи сърца, чуйте любящото Божие Слово:

„И вас, които бяхте някога отстранени и по разположение врагове в злите си дела, примири сега чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, да ви представи пред Себе Си свети, непорочни и безупречни” (Колосяни 1:21-22). „В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете” (Колосяни 1:14)

Това е Божието сърце към теб. Сърце на милост, прошка и любов. Ако не можеш да повярваш това и да почиваш в него, дори и в този момент грешиш с грях, който кара Бог да плаче.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1984 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Sin That Makes God Cry](#) / [Грехът, който кара Бог да плаче](#)